

OSNOVA:

- ÚVOD-
- BOŽÍ VŠEVĚDOUCNOST-
- BOŽÍ MOC-
- OTEVŘENÍ OČÍ-
- BOŽÍ HUMOR-
- BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ-

1. Úvod:

Všední den člověka ve starověku byl poznamenán ustavičným strachem z vpádu cizích vojsk do země. Drancování, v horším případě zajetí nebo dokonce zabíjení-s tím se starověký člověk setkal několikrát během svého života. Státy nebyly silné. Armáda slabá. V Izraeli spíše rozdrobené kmenové svazky než pevné království.

Byla sice období stability a jistot jako období vlády krále Davida a Šalamouna, kdy si vojska žádného cizího národa nedovolila vstoupit do země. Byla ale i období slabých králů a narušených vztahů mezi jednotlivými rody a rozdrobených státních celků. Některá města byla samostatná, některé kmeny podnikaly na svou pěst a nebylo divu, že v takových dobách byl celý národ ničen nájezdy vojsk okolních národů. Oslabené a okleštěné územní celky byly snadnou kořistí nepřítele. Tak tomu bylo též s aramejskými nájezdy do severního Izraele s hlavním městem - Samařím.

Nebyly silnice pro rychlé přesuny, nebyla rychlá zpravodajská a výzvědná služba. Natrefit na tábor nepřítele, který se každý týden přesouval na jiné místo bylo dílem pouhé náhody. Podobně vyhnout se nepřátelskému táboru, snažícímu postavit se do cesty Izraelcům, bylo pouhopouhé štěstí. Ne ale pro Izraelského krále. Ten měl ve svých službách Elišu, muže Božího. Eliša se od Hospodina vždy dověděl, kde má tábor Aramejců stát a řekl to králi izraelskému. Aramejcům se ani jednou nepodařilo postavit tábor tak, aby se utkali s Izraelem. Bylo to tak časté, že aramejský král začal podezřívát někoho ze svých vojáků, že donáší. Vojáci jej ale vyvedli z omylu. Věděli o Elišovi, tak jako o něm věděli všichni z Izraele a pověděli mu, jak se věc má.

2. BOŽÍ VŠEVĚDOUCNOST:

„Je to prorok Eliša, který je v Izraeli. Ten oznamuje izraelskému králi i ta slova, která vyslovíš ve své ložnici.“

Tato prostá věta nás může šokovat podobně jako šokovala aramejského krále. Četl jsem o vojenských satelitních družicích, které rozliší všechno co je na zemi s přesností na půl metru. Slyšel jsem o odposlouchávacích zařízeních zachycených na obleku, které zachytí každé slovo, které člověk řekne. Ale neslyšel jsem o zařízení, které tlumočí slovo, které si člověk jen pomyslí. Až tam totiž míří vtipná poznámka služebníka aramejského krále o slovech, která vysloví ve své ložnici. Jsou to slova, která člověk vyslovuje sám pro sebe. Slova určená jen jemu samotnému. Slova v ložnici! Myšlenky táhnoucí hlavou.

Král si uvědomí, že před Elišou není úniku. Neví ale, že to není Eliša, nýbrž samotný Hospodin, který stojí při svém lidu. Však se s ním ještě setká. Poznává Jej tak výjimečně, že mu navždy přejde chuť vpadnou na území Izraele. Nyní ale vydává rozkaz: **„Najít a zajmout Elišu!“** To ale není možné, protože Eliša je pouze nástrojem Boha živého. A Boha zajmout nejde. Nejde se před Ním ani skrýt. Pán Bůh vidí vše.

Mnoho lidí se snažilo skrýt se před živým Bohem. Mnoho lidí si myslí, že Bůh neví, co dělají. Mnoho lidí neví, že Bůh zná i každé slovo, které vysloví ve své ložnici. Je mnoho toho, co člověk skrývá... Před druhými, před sebou samým. Je bláhové myslet si ale, že to skryji i před Bohem. Pán Bůh vidí všechno. Zná každý můj pohyb... Ž 139,2 *„Viš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou*

stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.“

Je ovšem též bláhové myslet si, že to co dělám a na co myslím, zůstane jen mezi mnou a Bohem. Pán Ježíš říká: *L 12,2 „Není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste pověděli do ucha v pokojích, bude vyhlášeno ze střech.“* Bude to jednou přesně tak, jako za doby Eliši. To nejtajnější, co aramejský král vyslovil pod heslem „**nejpřísnější utajení**“, slyšel nejen Hospodin, ale dověděl se o tom i Eliša-muž Boží, izraelský král a všechen lid.

Soukromé a tajné se tak stalo zjevné a všude známé. Tak tomu bude i s každým našim slovem, pohledem a činem v den nejposlednější. A nejen jednou na konci věků. Ale mnohé z toho našeho tajného zjeví Bůh už nyní. Může to být k naší slávě, nebo též k našemu zahanbení. Podle toho, jak v našem skrytu jednáme. Někdo koná v skrytu dobro podle slova Páně: *Mt 6,3 „Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí zjevně.“* Jiný koná v skrytu zlo. I to Bůh zjeví podle slova: *L 12,2 „Nic není zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude jednou poznáno.“*

Toto zjištění, že Bůh o mně ví ať sedím nebo vstanu, vede lidi buď: **1.** K útěku před Bohem nebo **2.** K většímu přimknutí se k Bohu.

To druhé je správně!

3. Boží moc:

A pak zde čteme o Boží moci, když silný oddíl vojska -tak silný, že dokáže neprodyšně oblehnout město-město skutečně oblehl. Oddíl mužů s koni a válečnými vozy přitáhl proti jednomu jedinému muži. Proti Elišovi. Sluha Eliši to vidí jako bezvýchodnou situaci. Mládenc Elišovi řekl: *"Běda, můj pane, co teď budeme dělat?"*

Kolikrát jsme už tuto větu vyslovili? Kolikrát nám prolétla hlavou? Kolikrát jsme hleděli zoufale na tísnící nás skutečnosti? Kolikrát jsme již měli oprátku na krku? Kolikrát jsme nevěděli kudy kam? Kolikrát nás okolnosti přitiskly až k zemi? Kolikrát jsme si už zoufali?

Eliša nezaváhá ani na chvíli. Zná Hospodina. Vždyť dostal dvojí díl Ducha Božího. Zná Boha dobře. Pohlédne duchovním pohledem a bez zaváhání odvěti: *"Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi."* Tak to bývá s člověkem, který se opírá cele o Hospodina. Je s ním větší síla než s těmi druhými. Řeknu to ještě jinak: *„Stojí-li při tobě Nejvyšší-nemůžeš prohrát.“* Zdají se vám snad tato slova příliš troufalá? Vyčetl jsem je z Písma. Z dopisu Římanům z 8.kapitoly. Stojí to tam takto:

Ř 8,33 „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Ř 8,37 Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.

38 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani moci, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc,

39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Tak to tedy je, ale mládenci Eliši to přesto není nic platné. Nevnímá to. Nechápe duchovní věci. Nevidí nebeská vojska.

4. OTEVŘENÍ OČÍ:

A tak se Eliša modlí i za svého mládence. Jsou to přimluvné modlitby, aby i on viděl Boží moc v té plnosti, v jaké ji vidí Eliša. Eliša se modlil: *"Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!"* Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši. “

Oči víry.... To není přirozený zrak. S očima víry člověk na tento svět nepřichází. Oči víry bývají darem Božím. Člověk je dostává při znovuzrození z Ducha a vody. Bůh ale může svůj dar kdykoli odebrat. Oči víry si musíme pěstovat. Stejně tak jako o každý jiný Boží dar musíme dbát a rozvíjet jej. I o oči víry. Učedníci mnohokrát prosili: „*Pane dej nám více víry!*“ P.Ježíš zástup mnohokrát napomíná slovy: „*Vy malověrní!*“

Z dnešního příběhu slyšíme, že je možné vyprosít si oči víry na modlitbách. A my potřebujeme duchovní zrak. Řekl bych, že se bez něj na tomto světě vůbec neobejdeme. Vždyť je tolik problémů, nepřátel a starostí. Někdy je to k neunešení. Jako ta vojska obkličující naše město. Zdá se nám, podobně jako tomu mládenci, že není možné proklouznout. Že jsme ztraceni. Že jich je proti nám příliš mnoho. Že nás sevřel neprodyšný kordón starostí. V tu chvíli se Eliáš modlí: „*Pane, otevři mu prosím oči, aby viděl!*“ Je to vysvobozující modlitba. Je to modlitba vysvobození.

„Pane, otevři i nám, prosím oči, abychom viděli!“

-vložena píseň-

5.Boží HUMOR:

Boží ochrana kolem těch, kteří Boha respektují se podobá hoře plné koní a ohnivých vozů kolem dokola (*zvláštní přirovnání...*)

Eliša se modlí, aby Pán Bůh ranil vojska zaslepeností, nebo slepotou, jak překládají kraličtí. Jde o zvláštní Boží jednání, kterým skryje to vskutku důležité, takže je moudří nevidí.

Podobně Bůh skryl slávu svého Syna moudrým a naopak odkryl ji zrakům prostých. **Betlémští pastýři** se setkávají s anděly, **Galilea** je místem růstu Božího syna, **proští rybáři** rozpoznávají v Ježíši z Nazaretu toho dlouho očekávaného Mesiáše. Pán Bůh může cokoli odkrýt našim očím nebo naopak skrýt před našima očima. Moudrý člověk si potom počíná třeba jako pomatené dítě a dítě může mít ve věcech víry hlubší poznání než stařec.

V I K čteme: „*Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Je psáno: 'Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu.' Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.*“ A Pán Ježíš se na jiném místě modlí takto: L 10,21 „*V tu hodinu Ježíš zajásal v Duchu Svatém a řekl: "Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Ano, Otče, protože tak se ti zalíbilo."*

Zkušeni vojáci jdou za Eliášou doslova jako dobytek na porážku, tupě jako ovce, přímo do hlavního města Izraele-do Samaří. Nepoznávají cestu, nepoznávají město, nepoznávají Eliášu a sotva vstoupí do Samaří, Eliáš se modlí: "*Hospodine, otevři jim oči, ať vidí.*" *Hospodin jim otevřel oči a spatřili, že jsou uprostřed Samaří.*"

Tak to je Boží humor:

Zahubí moudrost moudrých. Když Boha moudří nepoznali v moudrém Božím díle, rozhodl se spasit svět zvěstí popraveného rebela, nejposlednějšího z posledních do kterého vložil celou svou slávu. Slávu jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Bůh se naší pýše, chytrosti a nadutosti směje. Slavná vojska aramejského krále jeden Eliáš odvede přímo doprostřed hlavního města!

6. Boží MILOSRDENSTVÍ:

V závěru čteme o Božím milosrdenství. Všichni vojáci si jistě zasluhují smrt. Vtrhli do cizí země za účelem plenit a zabíjet. Obklíčili města a chtěli zajmout Eliášu-muže

Božího. Izraelský král se Eliši ptá, zda je má nechat pobít. Ale jeho odpověď převyšuje tvrdost starověku i změkčilý humanismus a lhostejnost novověku. Je napsáno: *2Kr 6,21 Když je uviděl izraelský král, řekl Elišovi: "Můj otče, mám je dát pobít?" Řekl mu: "Nepobíjej. Což jsi je zajal svým mečem a lukem, abys je pobil? Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí. Pak ať jdou ke svému pánu." Připravil jim tedy velkou hostinu. Když se najedli a napili, propustil je a oni odešli ke svému pánu. A aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země.*

Neměli být pobiti, i když by si smrt zasloužili a nebyli ani v tichosti a nenápadně deportováni. Ani krutost starověku, ani lhostejnost novověku. Ale na rozdíl od obojího jim byla věnována pozornost. Vystrojena hostina a potom byli propuštěni. Taková je aktivní láska. Takové je Boží milosrdenství. Místo trestu hostina. Místo odplaty odpuštění. Místo smrti život. Místo otroctví propuštění.....A výsledek? Proměna lidského srdce! Zde je starozákonní podobnost o hostině, Boží milosti a proměněném lidském srdci...„*Aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země!*“

Evangelium to je Boží milosrdenství v akci. Pán Ježíš připodobňuje to co se děje k velké Boží hostině-svatbě královské, na kterou jsou zváni nakonec všichni: 'Svatba je připravena; *Mt 22,9 jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu.*' *Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovíky.*“

I my jsme zváni na tuto hostinu a vybídnutí, abychom, jako je Bůh milosrdný, byli milosrdní i my. „*Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují, abyste byli syny nebeského Otce.*“

AMEN